

Vychvátenie Cirkvi – 5. časť (1. diel)

Category: vychvátenie Cirkvi

written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Vychvátenie pred súžením

Ako sme uviedli v prvej časti tohto cyklu, v 20. storočí sa sformovali štyri učenia o vychvátení Cirkvi. V tejto časti sa budeme venovať učeniu, ktoré nesie pomenovanie „vychvátení pred súžením (pretribulacionizmus)“.

Učenie o vychvátení pred súžením (pretribulacionizmus)

Počiatky učenia pretribulacionizmu

Podľa autora Charlesa R. Ryrieho (*Základy teológie*, citujem zo str. 557), ktorý je pretribulacionista, počiatočný podnet k systematizácii pretribulacionizmu dal John Nelson Darby (1800-1882). Darby chápal Cirkev ako zvláštne Božie dielo, odlišné od plánu, ktorý má Boh s Izraelom. Tento postoj spolu s premilenializmom, ktorý tiež zastával, priviedol Darbyho k názoru, že Cirkev bude vychvátená pred súžením (rozumej: pred 70. Danielovým týždňom), teda pred obdobím, v ktorom Boh bude opäť zvláštnym spôsobom jednať s Izraelom. V dvadsiatom storočí toto učenie bolo rozvinuté a obhajované ďalšími teológmi a je súčasťou teologického systému známeho pod pomenovaním *dispenzacionalizmus*.

Poznámka k dispenzacionalizmu: V celom dispenzacionalizme a tak aj v učení pretribulacionizmu, sa vychádza zo základného predpokladu (základnej premisy), že Cirkev a Izrael sú dva odlišné oddelené subjekty a Boh s nimi (aj čo sa týka spasenia) odlišne jedná. Pritom nám ale nesmie uniknúť, že spasenie vždy bolo, je a bude len zo samotnej viery (protestantské: *solā fide*) a to platí pre Židov a rovnako aj pre pohanov. Všetci vyvolení na spasenie zo Židov a pohanov boli, sú a budú spasení iba z viery a budú spoločne tvoriť jeden Boží ľud, ktorý spolu s Bohom bude prebývať v novom Jeruzaleme.

Tiež však je prirodzené a samozrejmé, že zemská história Cirkvi a Izraela sa líšia. Cirkev vznikla na Letnici v Jeruzaleme vyliatím Svätého Ducha. Izraelský národ (etnický Izrael) vznikol ako fyzické potomstvo Abraháma, Izáka a Jakoba a do štátnej formy sa sformoval pod vedením Mojžiša a potom

Jozuu, ktorý dvanásť Jakobových kmeňov voviedol do zasľúbenej krajiny Kanaán.

Cirkev, na rozdiel od Izraela, nie je národom vo vlastnom zmysle tohto slova – netvorí napr. štátny útvar s vlastným pozemským územím. Izrael je rozpoznateľný ako národ a vyznačuje sa všetkými znakmi, podľa ktorých sa nejaké ľudské zoskupenie (spoločenstvo, etnikum) identifikuje ako národ. Má svoju dlhú a bohatú zemskú históriu začínajúcu Abrahámom. To je historická odlišnosť.

Učenie pretribulacionizmu

Výklad a argumentáciu učenia pretribulacionizmu preberáme hlavne z publikácie „John MacArthur a Richard Mayhue, *Systematická teológia*“, strana 800-808. Tento zdroj budeme označovať menom prvého autora, teda ako *John MacArthur* alebo stručne *MacArthur*.

V tejto publikácii udalosť vzatia zo zeme živých veriacich v evanjelium Ježiša Krista je pomenovaná *vytržení*, čo, keď citujeme z tohto zdroja, do slovenčiny prekladáme slovom *vytrhnutie*. Autori John MacArthur a Richard Mayhue všade o *zhromaždení veriacich* píšú ako o *cirkvi* s malým „c“ (vysvetlenie pojmov *cirkev* a *Cirkev* v 1. časti).

Podľa pretribulačného učenia *cirkev bude vytrhnutá* ešte pred sedemdesiatym Danielovým týždňom-rokom. Celý posledný Danielov týždeň-rok, celých posledných sedem rokov sa v tomto učení považuje za obdobie súženia, za obdobie Božieho hnevu. Treba zvlášť zdôrazniť, že podľa MacArthua (str. 800, 803) a ďalších pretribulacionistov, celé sedemročné obdobie posledného „Danielovho týždňa“ je považované za *dobu súženia*, za *dobu Božích súdov*! Učenie pretribulacionizmu nerozlišuje *súženie*, *Boží hnev* a *Božie súdy*.

Pretože celý posledný Danielov týždeň-rok, celé sedemročné obdobie súženia je, podľa pretribulacionizmu obdobie Božieho hnevu, musí byť *cirkev* pred súžením zachránená, aby sa naplnil Boží sľub, že *cirkev* Božiemu hnevu unikne (1. Tesalonickým 1:9-10): „*Lebo oni sami zvestujú o nás, aký bol náš príchod k vám, a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od príduceho hnevu*“ a (Zjavenie 3:10): „*Preto, že si ostríhal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostríhať a vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi*“ (oba citáty podľa prekladu prof. Roháčka). Podľa iných prekladov: „...vytrhnem ťa **od hodiny pokušenia**...“

Vytrhnutie cirkvi pred súžením (podľa McArthura) má funkciu záchranej misie. Ježiš tým zachraňuje svoju cirkev pred *Božím hnevom* celého *sedemročného obdobia súženia*.

Argumenty (dôkazy) uvádzané pretribulacionizmom pre toto učenie

Zástancovia tohto učenia tvrdia, že pretribulacionizmus má najsilnejšie biblické dôkazy, a že je to správne biblické učenie, a to z niekoľkých dôvodov (podľa MacArthura, ale tak je to aj v iných zdrojoch učiacich pretribulacionizmus):

Po prvé Ježiš prehlasuje, že cirkev bude vzatá ešte pred hodinou skúšky: „*Preto, že si zachoval slovo mojej trpezlivosti, i ja ťa zachovám od hodiny pokušenia (skúšky), ktorá má prísť, aby boli vyskúšaní obyvatelia zeme*“. Ježiš sľubuje odmenu za „vytrvalosť“, ktorou je to, že unikne pred mimoriadnym obdobím – hodinou skúšky, „ktorá príde na celý svet“. To zároveň odpovedá aj na otázku, prečo k vychváteniu vôbec dôjde. Vytrhnutie je sľubom alebo odmenou pre cirkev za to, že vytrvala v utrpení. Cirkev, ktorá vytrvá v skúškach tohto veku, bude vychvátená pred zvláštnou hodinou skúšok, ktoré prídu na obyvateľov zeme.

Odmietnutie argumentu

Komentár k tomuto argumentu predložíme v samostatnej časti (5. časť 2. diel). Poukážeme v nej na nesprávny pretribulacionizmom urobený preklad a výklad tohto verša.

Po druhé V Zjavení v kapitolách 6 – 18 nie je žiadna zmienka o cirkvi v zmysle, že sa v nich nevyskytuje grécke slovo „ekklésia“, ktoré sa do našich Biblií prekladá slovom „cirkev“. Toto slovo sa nachádza v Zjavení len v kapitolách 1 – 3 a vo verši Zjavenie 22:16 (tu je preložené ako „zbory“). Vo kapitolách 6 – 18 nie je o cirkvi žiadna zmienka. Prečo je to dôležité? Nie je pravdepodobné, že by Ján prešiel od podrobných pokynov pre cirkev v Zjavení 1 – 3 k absolútnemu mlčaniu o cirkvi v trinástich kapitolách, keby cirkev prežívala súženie. Ak má cirkev prechádzať súžením, potom by najpravdepodobnejší popis udalostí súženia určite zahrňoval rolu cirkvi v tomto období. Ale nie je tam. Najlepším vysvetlením úplnej neprítomnosti cirkvi na zemi počas udalostí Zjavenia 6 – 18 je vytrhnutie pred súžením. Citát zo strany 801.

Odmietnutie argumentu

Prvé, čo si všimneme je, že MacArthur v tomto argumente vyslovuje pravdepodobnosti, pravdepodobné výroky (úvahy) a na základe nich vyslovuje „najlepšie vysvetlenie“ ako zaručene pravdivý výrok: *cirkev na zemi počas udalostí Zjavenia 6 – 18 nebude –, lebo bude vytrhnutá pred súžením*. To sú nekorektné úvahy a nepodložený záver.

Je faktom, že v gréckom Novom zákone (Textus receptus) pre to spoločenstvo, ktoré my označujeme slovom „cirkev“ je v Zjavení v kapitolách 1 – 3 a v Zjavení 22:16 všade rovnako použité slovo „ekklésia“ (eklézia). V rôznych prekladoch je však prekladané rôzne. V anglickom preklade KJV je preložené slovom church/churches (cirkev/cirkvi). V slovenských prekladoch slovom „zbor“ (preklad prof. Roháčka), „cirkevný zbor“ (preklad ECAV) a „cirkev“ (Slovenský ekumenický preklad). V týchto miestach sú tí, ktorí patria Pánovi oslovovaní ako kolektív, hromadne – teda ako zbor (korpus), či cirkev.

V Zjavení 6 – 18 sa pre pomenovanie tých, ktorí patria Pánovi (ktorí sú eklézia), okrem pomenovaní „zbor“, „cirkevný zbor“, „cirkev“, ako je to v kapitolách 1 – 3, používajú aj iné pojmy či výrazy ako: *„zabití pre slovo Božie a svedectvo (Ježiša Krista)“*.

V Zjavení 6:9 a 11 Ján videl „pod oltárom **duše zabitých pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré mali**, ... A bolo dané jednému každému dlhé biele rúcho, a bolo im rečené, aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití ako aj oni.“ Tieto verše hovoria, že k vychváteniu ešte nedošlo. Cirkev je na zemi. Veriaci Patriaci Pánovi (do Cirkvi – eklézie) sú zabíjaní, S vychvátením Cirkvi (eklézie) sa čaká, až budú zbití všetci tí, ktorí sú určení k tomu, aby mučeníckou smrťou oslávili Boha.

Výraz *„pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré mali“*, je opis ľudí patriacich do Cirkvi. Takto isto identifikuje seba apoštol Ján v úvode tejto knihy: *„Ja Ján, i váš brat i spoluúčastník v súžení i v kráľovstve i v trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove, ktorý sa volá Patmos, pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista“*, (Zjavenie 1:9). Dôvod, pre ktorý bol apoštol Ján vo vyhnanstve na ostrove Patmos bol: **pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista**. Kto bol apoštol Ján, to dobre vieme. Pre tento istý dôvod sú Antikristom prenasledovaní a zabíjaní tí, ktorí majú **slovo Božie a svedectvo Ježiša Krista** a títo bezo sporu patria do Cirkvi (verše v ďalšom texte). Ich duchovná identita je presne taká, ako identita apoštola Jána. Pretribucionizmus toto vidieť ale nechce – a pritom to sú fakty!

Vo veršoch Zjavenia 7:9-11 sa píše: „Potom som videl a hľa, veľký zástup, ktorý nemohol nikto spočítať, z každého národa a zo všetkých pokolení a ľudí a jazykov, ktorí stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení v dlhom bielom rúchu, a palmy v ich rukách (verš 9). Toto je opis jednotlivcov, nie zborov, preto tu nie je slovo eklézia, ale ide o tých, ktorí patria Baránkovi, Ježišovi Kristovi. Teda sú to jednotlivci z Cirkví (z eklézie) z celého sveta. „A riekol mi: Toto sú tí, ktorí prišli z toho veľkého súženia a **oprali svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baránkovej**“ (verš 11). Toto je opis jednotlivcov patriacich Pánovi – a prišli zo súženia.

V Zjavení 12:11 sa píše: „ A oni zvíťazili nad ním **pre krv Baránkovu a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svojej duše až do smrti**“ a vo verši 17: „A drak sa rozhneval na ženu a odišiel bojovať s ostatnými z jej semena, ktorí zachovávajú **prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista**“. V týchto troch kapitolách (6, 7 a 12) je nespochybniteľne reč o Cirkvi.

Rozdiel v pomenovaní tých, ktorí patria Pánovi (patria do Cirkvi) v týchto troch kapitolách a medzi pomenovaní v Zjavení v kapitolách 1 – 3 a v Zjavení 22:16 je v tom, že v Zjavení v kapitolách 1 – 3 a v Zjavení 22:16 sú ľudia, ktorí patria do „eklézie“ (Cirkvi, zhromaždenia) oslovovaní hromadne ako kolektívy – preto eklézie – , zatiaľ čo v Zjavení 6:9 a 11; 7:9-11; 12:11 a 17 sa o nich hovorí ako o jednotlivcoch, ktorí sú zabíjaní jednotlivo. Ján pod oltárom nevidel ležať zabité celé zbory (eklézie), ale duše jednotlivcov (Zjavenie 9:11). Preto sa v kapitolách 6-18 slovo „eklézia“ – cirkev – nevyskytuje a vyskytovať sa ani nemôže, lebo sa hovorí o jednotlivcoch.

Svedectvo Ježiša Krista; neľutovať svojej duši až do smrti; oprat' si rúcho v krvi Baránka; dostať dlhé biele rúcho sú opisy jednotlivcov patriacich Ježišovi Kristovi, Baránkovi. Teda aj tu ide o opis Cirkvi. V kapitolách Zjavenia 6 – 18 je Cirkev (eklézia) prezentovaná cez jednotlivcov, ktorí sú zabití pre vieru v evanjelium Ježiša Krista. Sú to tí, ktorí zvíťazili nad žalobníkom našich bratov *pre krv Baránkovu a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svojej duše až do smrti* (Zjavenie 12:11). A vo verši 17 čítame, že drak bojoval s tými, ktorí zachovávajú *prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista*.

Nie všetci, ktorí navštevujú cirkevný zbor budú zabití. Niektorí z konkrétneho zboru odpadnú, nezachovajú vieru. Iní vieru zachovajú až do konca, súženie prežijú a budú pri zaznení poslednej trúby siedmeho anjela zo zeme vychvátení. U každého cirkevného zboru sa jednotlivo ukáže, či každý jeho jednotlivec má vieru a ju zachováva alebo nie. Dôvod, prečo sa v kapitolách 6 – 18 slovo Cirkev („eklézia“) priamo (otvorene) nevyskytuje vidíme v tom, že v týchto kapitolách Písmo sústreďuje pozornosť na jednotlivcov, ktorí vieru zachovali aj za cenu svojho života a nie preto, žeby Cirkev bola vychvátená pred posledným Danielovým sedemročným týždeň-rokom.

Jediný dôvod, prečo pretribulacionizmus v kapitolách Zjavenia 6 – 18 nevidí

Cirkev (ekléziu) je ten, že ju tam jednoducho vidieť nechce a vidieť ju nechce, lebo vidieť ju tam sa mu nehodí – ale ona tam je! Pretribulacionizmus len tvrdohlavo bazíruje na tom, že v kapitolách 6 – 18 sa slovo Cirkev (eklézia) nevyskytuje. Nevysvetľuje ale, kto sú tí ľudia, o ktorých Písmo v týchto kapitolách zjavuje, že boli zabití pre svedectvo Ježiša Krista, ktoré mali a držali ho a neľutovali svojich duší – neopustili vieru aj za cenu smrti. Túto skutočnosť prechádza mlčaním. Prečo?! Preto, lebo keby to urobil, zbúral, odmietol by sám seba. Pretribulacionizmus to, čo sa mu nehodí jednoducho nevidí alebo ignoruje.

Okrem tohto, v Danielovi 7:21 je napísané, že malý roh viedol vojnu so svätými a premáhal ich. Vo verši 7:25 je napísané, že svätí Najvyšších budú vydaní do jeho ruky až do času a čias a do polovice času. Tak píše aj apoštol Ján: „A dalo sa jej (šelm, Antikristovi), aby bojovala so svätými a premohla ich“ (Zjavenie 13:7; podobne aj vo verši 12:17). Pretribulacionizmus zneplatňuje tieto verše, lebo ak by bolo vychvátenie Cirkvi pred posledným danielovým týždeň-rokom, Antikrist by nemal koho prenasledovať a premáhať (zabíjať).

Po tretie Vytrhnutie by bolo úplne nepodstatné, keby cirkev mala prejsť (celým) súžením. Ak by Boh zázračne ochránil cirkev behom súženia, načo by potom k vychváteniu došlo? Ak má k nemu dôjsť preto, aby sa cirkev vyhla Božiemu hnevu počas Harmagedonu, prečo by potom Boh neochránil svätých na zemi (ako tvrdí posttribulacionizmus), keď chránil cirkev počas udalostí vedúcich k Harmagedonu alebo keď ochránil Izrael pred ranami v Egypte (2. Mojžišova 8:22-24, 9:4 a 26, 10:23, 11:7).

Odmietnutie argumentu

Tento argument prejdeme bez komentára, pretože tu sa ním argumentuje proti učeniu o vychvátení po súžení. Argument sám osebe je síce správny, ale je pre podporu pretribulacionizmu málo čo užitočný.

Často uvádzaným argumentom v rôznych zdrojoch pretribulacionizmu je, že toto učenie sa lepšie zhoduje s Písmom ako učenie posttribulacionizmu. Pointa ale je v tom, že, ako upozorňujeme v celom cykle, obe tieto učenia vo viac ako v jednom tvrdení odporujú Písmu, a preto sú nepravdivé a obe treba odmietnuť. S oboma týmito učeními je to tak, ako s tvrdením, že nejaké auto model z roku 2017 je lepšie ako model auta tej istej značky z roku 2024, pričom obe sú v havarovanom stave a sú nepojazdné – čiže obe sú rovnako nanič. Preto je nepodstatné, či jedno nepravdivé učenie je menej alebo viac nepravdivé ako to druhé – ako je nepodstatné, či to druhé auto je menej havarované ako to prvé, keď sú obe nepojazdné.

Po štvrté Listy neobsahujú žiadne prípravné varovania pre cirkev posledných čias pred blížiacim sa súžením. Božie pokyny pre cirkev v listoch obsahujú najrôznejšie varovania, ale neupozorňujú veriacich, aby sa pripravili na vstup do súženia a vytrvalosť v ňom. Nový zákon naliehavo varuje pred príchodom omylov a falošných prorokov (Skutky 20:29-30; 2. Petrov 2:1; 1. Jánov 4:1-3; Júda 4). Varuje pred bezbožným životom (Efezským 4:25-5:7; 1. Tesalonickým 4:3-8; Židom 12:1).

Nový zákon veriacich povzbudzuje, aby vytrvali uprostred súčasného súženia (1. Tesalonickým 2:13-14; 2. Tesalonickým 1:4). Napriek tomu mlčí o príprave cirkvi na celosvetové obdobie súženia plné katastrof, ako ho popisuje Zjavenie 6 – 18. Je ťažké sa domnievať, žeby Písmo mlčalo o tak traumatickej udalosti pre cirkev, keby cirkev týmto obdobím mala prejsť. Keby cirkev mala zažiť akékoľvek obdobie súženia, očakávali by sme, že listy budú učiť o tom, ako bude v tomto období existovať a ako má jednať. Napriek tomu k tejto veci nenachádzame žiadne učenie. Nedostatok pokynov pre cirkev vysvetľuje len vychvátenie pred súžením. Citované zo strany 801.

Odmietnutie argumentu

Už opis udalostí v Zjavení 6 – 18 je dostatočným varovaním a prípravou na to, čo je pred nami (cirkvou budúcej doby) počas posledného Danielovho týždňa-roka. Rovnako takými sú aj výzvy vytrvania vo viere až do konca svojho života alebo príchodu Pána. Takým je aj list Židom.

Inštrukcia pre cirkev je daná na celú dobu jej pobytu na zemi a je rovnaká pre každé obdobie: *zotrvať vo viere, zvestovať evanjelium, oslavovať Boha a osláviť ho hoci aj svojim životom*. Zjavenie Jána práve v kapitolách 6 – 18 ako príklad predkladá takých veriacich, ktorí *zvíťazili pre krv Baránkovu a svoje svedectvo a nemilovali svojej duše až do smrti*. To je opis ľudí patriacich Pánovi, teda patriacich do Cirkvi. Nevieme, aké aktivity, okrem tých, ktoré uvádza Písmo a uvádzame aj v tomto odseku, by cirkev, ktorá bude pod veľkým tlakom prenasledovania pre vieru a svedectvo Ježiša Krista v tejto dobe ešte mala vykonávať, resp. aké vyučovanie pre cirkev ako by v tomto období mala existovať a ako jednať, by ešte bolo potrebné.

Okrem toho Pán Ježiš aj o tejto dobe vyučoval svojich apoštolov (Marek 13. kapitola, Matúš 24 a Lukáš 21) a inštruoval, ako sa, keď príde tá doba, majú správať. Rovnako aj apoštoli vo svojich listoch nabádali k bdelosti a trpezlivosti aj pre túto dobu.

Po piate Text veršov 1. Tesalonickým 4:13-18 si vyžaduje vytrhnutie pred súžením.

- 13) Ale nechceme, bratia, aby ste nevedeli o tých, ktorí zosnuli, aby ste sa nermútili ako aj ostatní, ktorí nemajú nádeje.
- 14) Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych, tak i Boh tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním.
- 15) Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým, že my živí, ponechaní do príchodu Pánovho, istotne nepredstihneme tých, ktorí zosnuli.
- 16) Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv;
- 17) potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom.
- 18) Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.

Dôvodí sa tým, že keby bolo správne iné učenie o vytrhnutí, očakávali by sme, že veriaci v Tesalonickách sa budú radovať, že ich blízki už sú pri Pánovi a nebudú musieť prežívať hrôzy súženia. Namiesto toho vidíme, že veriaci Tesalonikách sú zarmútení, že ich blízki príbuzní vytrhnutie „premeškajú“. Ich zármutok môže vysvetliť len pretribulačný pohľad.

Očakávali by sme, že sa budú zaujímať o svoju vlastnú budúcnosť. Tesalonickí ale nemajú strach ani otázky spojené s prichádzajúcim súžením. Tiež by sme očakávali, že im Pavel dá pokyny a napomenutia pre tak zásadnú skúšku, ale nenachádzame žiadnu zmienku o prichádzajúcom súžení. Citácia zo strany 801-802.

Niektorými stúpecami pretribulacionizmu sa verše 1. Tesalonickým 4:13-18 považujú priam za dôkaz, vytrhnutia pred súžením.

Odmietnutie argumentu

Toto je značne špekulatívna „argumentácia“. Toto sa nedá považovať za argumentáciu, ale len za akési „plané filozofovanie“.

Táto pasáž veršov a tiež 2. Tesalonickým 2:1-12 je z Pavlovho vyučovania Tesalonických, ktoré sa dialo na pozadí chýrov, že *deň Pánov* (druhý príchod Pána) už započal. Pavol ich vyučoval a ubezpečoval, že deň Pánov, a tým ani vytrhnutie cirkvi ani vzkriesenie mŕtvych ešte nenastali a preto nemusia byť zarmútení. Tieto udalosti sú ešte len pred nimi.

Pavel v 1. Tesalonickým 4:13-18 ubezpečenie Tesalonických robí odkazom na znamenia, ktoré vytrhnutie Cirkvi a vzkriesenie mŕtvych patriacich Pánovi budú sprevádzať. Tieto znamenia a akt vytrhnutia a vzkriesenia budú také, že ich nikto z patriacich Pánovi, či živí, či mŕtvi, nepremešká.

Pasáž veršov 1. Tesalonickým 4:15-17, aj keď sa ňou argumentuje v prospech vychvátenia ešte pred tým ako začne posledný zo sedemdesiatich týždň-rokov,

v skutočnosti nič nehovorí o tom, kedy táto udalosť nastane. Tieto verše nijako neidentifikujú vychvátenie a celé prvé vzkriesenie z hľadiska času. Neumiestňujú ich na časovú os a ani nedávajú do súvisu s inými udalosťami. Hovoria len o znameniach, ktoré budú vychváteniu predchádzať a sprevádzať, čiže hovoria o znameniach, ktoré budú sprevádzať príchod Pána Ježiša pre svoju Cirkev. Vychvátenie bude len jedno a preto znamenia pre všetky učenia sú rovnaké a tie isté. Táto pasáž sa rovnako dobre dá použiť aj v iných učeniach o vychvátení. Pretribulacionizmus si ju však uzurpuje iba pre seba.

Keď však pozornosť sústredíme na verš 16 a trúbu o ktorej sa v ňom hovorí, situácia môže vypadáť inak. Keď zoberieme do úvahy účel tejto trúby existujú dva dôvody, prečo táto pasáž veršov nepodporuje pretribulacionizmus:

1) *O akú trúbu v 1. Tesalonickým 4:16 ide?* Vo verši 16 je uvedené, že trúba, ktorá bude znieť, je *trúba Božia*. V Zjavení 8:2 je uvedené „*A videl som tých sedem anjelov, ktorí stoja pred Bohom, a dalo sa im sedem trúb*“. Môžeme sa domnievať, že trúby, ktoré anjeli dostali, dostali ich od Boha, a teda sú to *trúby Božie*. Ak je to tak, potom aj podľa 1. Tesalonickým 4:16 vychvátenie nastane v dobe znenia poslednej z týchto trúb (Zjavenie 11:15), čiže počas veľkého súženia a nie pred ním ani po ňom. Usudzujúc podľa účelu tejto Božej trúby, potom verše 1. Korintským 15:51, 1. Tesalonickým 4:16 a Zjavenie 10:7, 11:15,18 hovoria o tej istej trúbe a tým o tej istej udalosti – hovoria o udalosti vychvátenia Cirkvi, ku ktorému dôjde pri zaznení poslednej trúby na ktorej bude trúbiť posledný zo siedmich anjelov (Zjavenie 10:7, 11:15). Je to verš 10:7, ktorý túto domnienku najviac upevňuje.

2) Ak domnienka z bodu 1) nie je správna, potom o trúbe z verša 1. Tesalonickým 4:16 nevieme povedať, čo je to za trúba. Preto ani o celej pasáži veršov nemôžeme povedať, že podporuje práve a iba pretribulacionizmus, ale že práve preto podporuje ktorékoľvek učenie o vychvátení Cirkvi.

Po šieste Dáva do paralely (súvisu) texty Ján 14:1-3 a 1. Tesalonickým 4:13-18, ktoré hovoria o Kristovom druhom príchode s tvrdením, že zapadajú do vytrhnutia pred súžením. Paralely týchto textov sú v dvoch veciach. a) Sľub Kristovej prítomnosti: „... *aby ste tam, kde som ja, aj vy boli*“ (Ján 14:3) a „*A takto budeme vždycky s Pánom*“ (1. Tesalonickým 4:17); b) Sľub útechy: „*Nech sa neľaká vaše srdce!*“ (Ján 14:1) a „*Takže sa potešujte navzájom týmito slovami*“ (1. Tesalonickým 4:18).

Ide o to, učí John MacArthur, že tieto miesta hovoria o tom, že si Ježiš zoberie svojich do neba, zatiaľ čo podľa posttribulacionizmu vytrhnutie si vyžaduje, aby sa svätí s Kristom stretli v povetrí a potom ihneď s ním zostúpili na zem bez toho, aby prežili to, čo Pán zaslúbil v Ján 14. Pretože Ján 14:1-3 sa nezmieňuje o súde, potom Jánovej rétorike odpovedá len pretribulačné vytrhnutie, ktoré umožňuje, aby svätí prebývali nejakú rozumnú dobu s Kristom v dome svojho Otca. Citované zo strany 802.

Odmietnutie argumentu

Pretribulacionizmus sa tu opäť porovnáva s posttribulacionizmom. Aj keď je v tomto argumente kombináciou príslušných veršov urobená ľúbivá paralela, nijako to nesvedčí a nepoukazuje na vytrhnutie pred súžením, a tiež nič to nehovorí ani o datovaní. Že sa zaslúbenia z Ján 14:1-3 a 1. Tesasonickým 4:13-18 naplnia, určite žiadne Božie dieťa nespochybňuje. Pretribulacionizmus nie je o nič lepšie učenie ako posttribulacionizmus, ktorý sám kritizuje a odmieta.

Po siedme Udalosti Kristovho fyzického návratu na zem po súžení sa líšia od udalosti vytrhnutia. Uzatvára, že je medzi nimi najmenej osem rozdielom, čo si vyžaduje, aby sa vytrhnutie a Kristov príchod na zem odohrali v dvoch rôznych časoch. Argument je rozpísaný v ôsmych bodoch na strane 802-803.

Odmietnutie argumentu

To je pravda. Vytrhnutie a fyzické zostúpenie Pána na zem nastanú v dvoch rôznych časových okamihoch. Tak to zjavuje Písmo. Touto argumentáciou John MacArthur však opäť, ale tentokrát neadresne, poukazuje na nesprávnosť učenia o vytrhnutí po skončení súženia – poukazuje na nesprávnosť učenia posttribulacionizmu. Opäť môžeme len povedať, že to, že posttribulacionizmus je nesprávne, nepravdivé učenie, nijako nepreukazuje pravdivosť učenia pretribulacionizmu. A opäť dodávame, že obe sú rovnako nanič a treba ich nekompromisne odmietnuť.

Takmer identicky ako argumentuje John MacArthur sa argumentuje aj v iných zdrojoch. Napríklad v publikácii Charlesa C. Ryrieho, v zdrojoch zverejnených na internete, a takým je aj séria vyučovania o posledných veciach spoločenstva Kresťané Kuřim.

Cirkev, Boží hnev a pretribulacionizmus

V závere tohto dielu ešte zaujmeme stanovisko k prehláseniu pretribulacionizmu o poslednom sedemročnom Danielovom týždeň-roku, podľa ktorého celé toto obdobie je obdobie *súženia, Božieho hnevu a Božích súdov*. Toto ich prehlásenie uvádzame v odsekoch na začiatku oddielu „Učenie pretribulacionizmu“. Písmo takýto pohľad na sedemročné obdobie posledného Danielovho „týždňa“ neumožňuje.

Keď Písmo hovorí o súžení, hovorí o ňom ako o *Jakobovom súžení*, či *veľkom súžení*, akého ešte nebolo ani viac nebude (Jeremiáš 30:7; Daniel 12:1; Matúš 24:21-22). A uvádza, že bude trvať *tri a pol roka*, či *štyridsaťdva mesiacov*, čiže *tisíc dvesto šesťdesiat dní* – čo v starozákonnej rétorike je doba

pomenovaná ako čas, časy a pol času (Daniel 7:25, 12:7; Zjavenie 11:1-2, 13:5). A podľa 2. listu Tesalonickým 2:3-4 a Daniela 9:27 to bude obdobie druhej polovice posledného sedemročného Danielovho „týždňa“. To hovorí Písmo, ale pretribulacionizmus toto ignoruje a namiesto toho predkladá svoje tvrdenie o poslednom Danielovom „týždni“, ktorým sa otvorene stavia proti Písmu, proti Bohu.

Tak je tomu aj čo sa týka jeho tvrdenia, že cele toto sedemročné obdobie je dobou *Božieho hnevu* a *Božích súdov*^{A)}. Odvoláva sa pritom na verš „... a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prídúceho hnevu“ (1. Tesalonickým 1:10). Dôsledkom tohto verša je skutočnosť, že *Boží hnev* nastupuje až po *vychvátaní Cirkvi*. Aby si pretribulacionizmus zabezpečil súlad ukotvenia svojho učenia o vychvátaní Cirkvi **pred** posledným Danielovým týždeň-rokom s Písmom, celé toto sedemročné obdobie prehlasuje za obdobie Božieho hnevu. Tým si zabezpečuje súlad svojho učenia o okamihu vychvátania so skutočnosťou ktorú učí Písmo, že k vychvátaniu dôjde ešte pred tým, ako Boh bude na zem vylievať svoj hnev (1. Tesalonickým 1:10). Robí to tak aj napriek tomu, že mu Písmo takúto interpretáciu posledného Danielovho „týždňa“ neumožňuje. Robí to tak preto, lebo to tak potrebuje a potrebuje to tak preto, lebo je to zvod (2. Tesalonickým 2:3). Žiaden zvod nie je nikdy v súlade s Písmom.

Podľa Písmo dobou súženia bude až druhá polovica sedemročného Danielovho týždeň-roka a až v tejto dobe bude Cirkev vycvátaná a až tu po jej vychvátaní bude nasledovať vylievanie Božieho hnevu. Nachádzame to v Zjavení 11. kapitole z ktorej a z verša 18 môžeme rozumieť, že Boží hnev prichádza až potom, ako Ježiš Kristus prevezme panstvo a kráľovstvo nad zemou. K tomu dôjde počas trúbenia siedmeho anjela (Zjavenie 11:15 a 18), počas ktorého najprv dôjde k vychvátaniu Cirkvi. Až za siedmou trúbou, po vychvátaní Cirkvi, nasleduje vylievanie siedmich čiaš Božieho hnevu (Zjavenie 15:6-8 a celá 16. kapitola). Takto to predkladá Písmo a takto udalosti zapadajú jedna do druhej. Tento opis udalostí je v harmónii a v súlade s Písmom.

Naše tvrdenia v tomto oddiele o dĺžke trvania veľkého (Jakobovho) súženia sú ďalším vážnym protiargumentom voči pretribulacionizmu. O prvých dvoch píšeme v 3. časti v pasáži „Cirkev v dobe posledného týždeň-roka“. Pripomenieme si ich:

Prvý: Nech by argumenty v prospech vychvátanie Cirkvi pred súžením boli akékoľvek, pred veršom 2. Tesalonickým 2:3 neobstoja. Samotný tento jeden verš zneplatňuje a zamietá pretribulacionizmus. Apoštol Pavel umiestňuje vychvátanie Cirkvi do druhej polovice Danielovho „týždňa“.

Druhý: Aký je dôsledok učenia pretribulacionizmu vzhľadom na verš Matúš 24:22? Dôsledkom je, že pretribulacionizmus popiera slová Pána Ježiša Krista. Ak by sa vychvátanie Cirkvi udialo pred súžením, slová Pána Ježiša by nedávali žiaden zmysel – no a to je na vážne zastavenie a zamyslenie. Čím učenie pretribulacionizmu je, a čím chce byť?!

A) Otázke Božích súdov sa venujeme v 5. časti (3. diel) v pasáži „Sud a súdy v Písme“.

Zdroje

1) Charles R. Ryrie, *Základy teologie*, Biblos, Třinec 1994, str. 557

2) John MacArthur a Richard Mayhue, *Systematická teologie*, vyd. Didasko, Kroměříž 2021, ISBN 978-80-87587-82-9, strana 800-808.

Prechod na úvodnú stránku – [Úvod](#)

Prechod na [Prológ](#)

Prechod na [pokračovanie](#)

Prechod na [Najnovšie články](#) na stránke

Umiestnené: 18. januára 2025

Doplnené: 8. februára 2025. Doplnený oddiel *Cirkev, Boží hnev a pretribulacionizmus*.